

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 660/2026
10.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бојана Милосављевића и адвоката Иване Милосављевић, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К 136/25 од 28.11.2025. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 15/26 (2025) од 19.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бојана Милосављевића и адвоката Иване Милосављевић, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К 136/25 од 28.11.2025. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 15/26 (2025) од 19.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 78К 136/25 од 28.11.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 60.000,00 (шездесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 9.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а обавезан је и да приватном тужиоцу ББ накнади настале трошкове кривичног поступка, с тим што ће суд о њиховој висини одлучити накнадним решењем. Наложено је приватном тужиоцу ББ да плати таксу на пресуду у износу од 2.000,00 динара у року од 8 дана под претњом наплате казнене таксе и принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 15/26 (2025) од 19.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана

Милосављевића и потврђена је пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К 136/25 од 28.11.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног АА - адвокат Бојан Милосављевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Пожаревцу 78К 136/25 од 28.11.2025. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 15/26 (2025) од 19.02.2026. године или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљеног АА - адвокат Ивана Милосављевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Пожаревцу 78К 136/25 од 28.11.2025. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 15/26 (2025) од 19.02.2026. године или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, оба браниоца окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означавају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да дело за које је окривљени осуђен не представља кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, већ да има све елементе некадашњег кривичног дела клевете које је изменама Кривичног законика декриминализовано из кривичног законодавства Републике Србије. Међутим, браниоци у својим даљим наводима којима образлажу

постојање по њима ове повреде, по налажењу Врховног суда, суштински само оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, истицањем да је суд погрешно утврдио да су спорне речи окривљеног критичном приликом упућене приватном тужиоцу, обзиром да из изведених доказа произилази да су исте упућене судији и то приликом давања исказа пред судом и одговарања на питања, а у контексту појашњења конфликтне ситуације са приватним тужиоцем настале око организације славља поводом нестанка скуних алкохолних пића и хране и заштите својих имовинских права, те браниоци даље оспоравају закључак суда о постојању умишљаја на страни окривљеног да изврши предметно кривично дело, истицањем да окривљени није имао намеру да омаловажи и повреди част и углед приватног тужиоца, већ да је био испровоциран каприциозним питањима пуномоћника приватног тужиоца. Изнетим наводима захтева бранилаца окривљеног се, по налажењу овога суда, суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у поднетим захтевима за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означавају повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински својим наводима указују на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног – адвокат Бојан Милосављевић као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива, а идентичне наводе у поднетом захтеву истиче и бранилац окривљеног – адвокат Ивана Милосављевић, без означавања при томе о којој повреди закона се ради. Осим тога, бранилац окривљеног – адвокат Бојан Милосављевић као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде противречна сама себи, те да су разлози пресуде противречни изреци, као и да пресуда уопште нема разлога о одлучним чињеницама, а и они разлози који су дати су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а идентичне наводе садржи и захтев браниоца окривљеног – адвоката Иване Милосављевић, с тим што иста не означава о којој повреди закона се ради.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да оба браниоца окривљеног нижестепене пресуде побијају и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима, то је Врховни суд захтеве бранилаца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног – адвокат Ивана Милосављевић као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст истих.

Међутим, како бранилац окривљеног – адвокат Ивана Милосављевић даље у образложењу захтева не указује у чему се конкретно састоје повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, већ само цитира законски текст истих, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић